

струни на българското сърдце и разкри въ пѣснитѣ си всичката скръбъ на нашата мъчителна и страшна робска дѣйствителностъ. И неговитѣ пѣсни се подеха като откровение, като зовъ за борба отъ цѣлия български народъ, който пригърна идеята за политическото ни освобождение и откри въ себе си зародиши на ново развитие, възможности на новъ животъ.

Чинтуловъ е първия български поетъ, който прѣзъ 40-тѣ години на миналия вѣкъ, прѣди стария Славейковъ, направи първата рѣшителна стъпка въ развоя на нашата поезия, остави назадъ слѣдъ себѣ си случайнитѣ и бездарни стихоплетци, и още като ученикъ въ Одеса написа десетина (а може би и повече) тихи елегични и пламенни бунтовни стихове, които поразяватъ по поетично чувство, строжежъ и форма, и говорятъ за истински поетични заложби и за художественъ усѣтъ. По-късно отъ Сливенъ, въпрѣки робската атмосфера, която го притискала и не му давала възможностъ да се проявява свободно и напълно, Чинтуловъ продължава да пуска на свѣтъ нови хубави пѣсни. Тѣ били развасяни въ ръкописъ (безъ подписъ, като народни) по всички кѣтища на България и разгаряли съ патриотичния си патосъ бунтовнитѣ пориви на младитѣ, а съ художественнитѣ си цѣнности открили нови източници за вдъхновение и освѣтили началото на нашата нова поезия. Ето тукъ се крие най-вече голѣмата заслуга на Чинтуловитѣ пѣсни, че съ тѣхъ той прѣобрази нашата поезия, даде насока на младитѣ, като тръгна по новъ пѣтъ, съвсѣмъ различенъ отъ тоя на нашитѣ първи стихотворци и отговори на нуждитѣ на своето врѣме съ пламеннитѣ си бунтовни стихове (за въодушевлението отъ които днесъ мъчно можемъ да имаме прѣдстава), като възпламени сърдцата, подигна са-